

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL ATHANASIOS RANTOS
prezentate la 28 aprilie 2022¹

Cauza C-585/20

BFF Finance Iberia SAU
împotriva
Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

[cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Tribunalul de Contencios Administrativ nr. 2 din Valladolid, Spania)]

„Trimitere preliminară – Directiva 2011/7/UE – Combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale – Recuperare de la o autoritate publică a unor creanțe achiziționate de la mai multe întreprinderi de o firmă de colectare – Articolul 6 – Suma fixă de 40 de euro datorată cu titlu de compensație pentru cheltuielile de recuperare – Articolul 4 – Termen de plată în cazul în care o procedură de stabilire a conformității bunurilor sau a serviciilor este prevăzută prin lege sau prin contract – Articolul 2 punctul 8 – Noțiunea de «sumă datorată» – Includerea taxei pe valoarea adăugată (TVA) în baza de calcul al dobânzilor de întârziere”

Introducere

1. Prezenta cerere de decizie preliminară privește interpretarea anumitor dispoziții din Directiva 2011/7/UE privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale². Această directivă se aplică plăților efectuate ca remunerații pentru tranzacții comerciale și urmărește asigurarea funcționării adecvate a pieței interne, promovând competitivitatea întreprinderilor, în special pe cea a întreprinderilor mici și mijlocii (IMM)³.
2. Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între BFF Finance Iberia SAU (denumită în continuare „BFF”), pe de o parte, și Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Administrația Regională pentru Sănătate din Castilla y León, Spania) (denumită în continuare „administrația regională”), pe de altă parte, în legătură cu recuperarea de către BFF de la această administrație a creanțelor corespunzătoare unor sume datorate în schimbul unor livrări de bunuri și unor prestări de servicii efectuate de 21 de societăți către centrele medicale afiliate administrației menționate.

¹ Limba originală: franceza.

² Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 (JO 2011, L 48, p. 1). Această directivă a abrogat, cu efect de la 16 martie 2013, și a înlocuit Directiva 2000/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 2000 privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale (JO 2000, L 200, p. 35, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 226).

³ A se vedea articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/7.

3. Prin întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere se solicită Curții să se pronunțe cu privire la următoarele dispoziții:

- articolul 6 din Directiva 2011/7, în special cu privire la caracterul cumulabil al sumei fixe de 40 de euro cu titlu de compensație pentru cheltuielile de recuperare, în cazul în care creanțele, a căror recuperare este solicitată în mod grupat de la o singură autoritate publică, rezultă din mai multe facturi neplătite la scadență de către aceasta unor întreprinderi diferite, care între timp au cesionat aceste creanțe entităților care le pretinde⁴;
- articolul 4 din această directivă, în special cu privire la condițiile de aplicare a termenului de plată pentru plata dobânzii legale pentru întârziere în efectuarea plății în tranzacțiile între întreprinderi și autoritățile publice⁵, și
- articolul 2 punctul 8 din directiva menționată, care se referă la noțiunea de „sumă datorată”, în special privind includerea sau nu a taxei pe valoarea adăugată (TVA) menționată pe facturile neplătite la scadență în baza de calcul al dobânzii legale pentru întârziere în efectuarea plății⁶.

Litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

4. BFF, o societate de drept spaniol care își desfășoară activitatea în sectorul recuperării creanțelor, a achiziționat de la 21 de societăți creanțe referitoare la facturi neplătite rezultate din furnizări de bunuri și din prestări de servicii efectuate de aceste societăți între anii 2014 și 2017 către centrele medicale afiliate administrației regionale.

5. La 31 mai 2019, BFF a solicitat acestei administrații plata sumelor corespunzătoare unui debit principal, majorate cu dobânzile de întârziere, precum și o compensație de 40 de euro cu titlu de cheltuieli de recuperare suportate pentru fiecare dintre facturile neplătite, în conformitate cu articolul 8 din Ley 3/2004, por la que se establecen medidas de lucha contra la morosidad en las operaciones comerciales (Legea 3/2004 de stabilire a măsurilor privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale) din 29 decembrie 2004⁷.

6. Întrucât administrația menționată nu a dat curs acestei cereri, BFF a introdus o acțiune în fața Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Tribunalul de Contencios Administrativ nr. 2 din Valladolid, Spania), instanța de trimitere, solicitând obligarea administrației regionale la plata următoarelor sume: o sumă principală de 51 610,67 euro, major-

⁴ Curtea a fost solicitată să interpreteze articolul 6 din Directiva 2011/7 în Hotărârea din 16 februarie 2017, IOS Finance EFC (C-555/14, denumită în continuare „Hotărârea IOS Finance”, EU:C:2017:121), în Hotărârea din 1 iunie 2017, Zarski (C-330/16, denumită în continuare „Hotărârea Zarski”, EU:C:2017:418), în Hotărârea din 13 septembrie 2018, Česká pojišťovna (C-287/17, denumită în continuare „Hotărârea Česká pojišťovna”, EU:C:2018:707), și în Hotărârea din 9 iulie 2020, RL (Directiva privind combaterea întârzierilor în efectuarea plăților) (C-199/19, denumită în continuare „Hotărârea RL”, EU:C:2020:548), precum și în Ordonanța din 11 aprilie 2019, Gambietz (C-131/18, EU:C:2019:306). Articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2000/35, care a fost, în esență, înlocuit de articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2011/7, a făcut de asemenea obiectul interpretării Curții, în Hotărârea din 3 aprilie 2008, 01051 Telecom (C-306/06, EU:C:2008:187), și în Hotărârea din 15 decembrie 2016, Nemeč (C-256/15, denumită în continuare „Hotărârea Nemeč”, EU:C:2016:954). Articolul 6 din Directiva 2011/7 face obiectul unei cereri de decizie preliminară în cauza pendinte C-370/21, DOMUS-SOFTWARE-AG/Marc Braschoß Immobilien GmbH.

⁵ Curtea a interpretat articolul 4 din Directiva 2011/7 în Hotărârea IOS Finance și în Hotărârea din 28 ianuarie 2020, Comisia/Italia (Directiva privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților) (C-122/18, denumită în continuare „Hotărârea Comisia/Italia”, EU:C:2020:41).

⁶ Curtea a fost solicitată să interpreteze o serie de alte puncte ale articolului 2 din Directiva 2011/7 în Hotărârea Zarski, în Hotărârea Comisia/Italia, în Hotărârea LR, în Hotărârea din 18 noiembrie 2020, Techbau (C-299/19, EU:C:2020:937), precum și în Hotărârea din 13 ianuarie 2022, New Media Development & Hotel Services (C-327/20, EU:C:2022:23).

⁷ BOE nr. 314 din 30 decembrie 2004, p. 42334 (denumită în continuare „Legea nr. 3/2004”).

ată cu dobânzi de întârziere; o sumă de 40 de euro, cu titlu de cheltuieli de recuperare, pentru fiecare dintre facturile neplătite, o sumă de 43 626,76 euro cu titlu de dobânzi legale, o sumă cu titlu de dobânzi legale generate de dobânzile de întârziere, precum și cheltuieli de judecată.

7. Instanța de trimitere are îndoieli în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor Directivei 2011/7 referitoare la calculul unora dintre aceste sume și în ceea ce privește compatibilitatea cu aceste dispoziții a legislației spaniole care le transpune.

8. Mai întâi, aceasta are îndoieli cu privire la interpretarea articolului 6 din Directiva 2011/7 privind suma fixă de 40 de euro datorată cu titlu de compensație pentru cheltuielile de recuperare atunci când se depune o cerere comună pentru creanțe care acoperă mai multe facturi neplătite la scadență. Ea precizează că jurisprudența națională nu este uniformă în ceea ce privește problema dacă această sumă fixă trebuie calculată pentru fiecare factură sau pentru fiecare cerere.

9. În continuare, această instanță are îndoieli cu privire la conformitatea cu Directiva 2011/7 a unei norme de drept național care prevede un termen de plată de 60 de zile în toate ipotezele și pentru toate tipurile de contracte, compus dintr-o perioadă inițială de 30 de zile pentru recepție și din 30 de zile suplimentare pentru plată, fără ca acest termen de 60 de zile să fie prevăzut în mod expres în contract sau să fie justificat de natura sau caracteristicile specifice ale contractului.

10. În sfârșit, instanța menționată consideră că este necesar să se stabilească, având în vedere interpretările divergente adoptate de instanțele naționale, dacă articolul 2 din Directiva 2011/7 permite ca suma TVA-ului datorat pentru serviciul prestat, astfel cum figurează pe factură, să fie inclusă în baza de calcul al dobânzilor de întârziere sau impune efectuarea unei distincții în această privință în funcție de data la care cocontractantul administrației plătește această sumă Trezoreriei publice.

11. În acest context, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Tribunalul de Contencios Administrativ nr. 2 din Valladolid) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„Având în vedere dispozițiile articolului 4 alineatul (1), ale articolului 6 și ale articolului 7 alineatele (2) și (3) din [Directiva 2011/7]:

- 1) Articolul 6 din [Directiva 2011/7] trebuie interpretat în sensul că, în orice caz, cei 40 de euro sunt datorați pentru fiecare factură numai în cazul în care creditorul a individualizat facturile în cererile sale formulate pe cale administrativă și în contencios administrativ sau cei 40 de euro sunt datorați, în orice caz, pentru fiecare factură chiar dacă s-au formulat cereri comune și generice?
- 2) Cum trebuie interpretat articolul 198 alineatul 4 din Legea 9/2017⁸, care stabilește un termen de plată de 60 de zile în toate cazurile și pentru toate contractele, prevăzând un termen inițial de 30 de zile pentru recepție și alte 30 de zile suplimentare pentru plată, [având în vedere] considerentul (23) al Directivei 2011/7 [...]

⁸ Ley 9/2017, de Contratos del Sector Público, por la que se transponen al ordenamiento jurídico español las Directivas del Parlamento Europeo y del Consejo 2014/23/UE y 2014/24/UE, de 26 de febrero de 2014 (Legea 9/2017 privind achizițiile publice, de transpunere în ordinea juridică spaniolă a Directivelor 2014/23/UE și 2014/24/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului din 26 februarie 2014) din 8 noiembrie 2017 (BOE nr. 272 din 9 noiembrie 2017, p. 107714).

3) Cum trebuie interpretat articolul 2 din [Directiva 2011/7]? Interpretarea [acestei directive] permite să se considere că în baza de calcul al dobânzilor de întârziere pe care aceeași directivă le recunoaște este inclus TVA-ul aferent prestației efectuate și al cărui quantum este inclus în factură? Sau este necesar să se procedeze la o distincție în funcție de momentul la care contractantul efectuează plata taxei către administrația fiscală?”

12. Au prezentat observații scrise administrația regională, guvernul spaniol și Comisia Europeană, acestea răspunzând de asemenea la întrebările scrise adresate de Curte.

Analiză

Observații introductive

13. Litigiul aflat la originea cererii de decizie preliminară privește recuperarea pe cale judiciară a unor creanțe pe care BFF, o firmă de colectare a creanțelor, le-a dobândit de la 21 de societăți ca urmare a faptului că administrația în cauză nu a plătit la scadență remunerațiile pentru bunurile furnizate și pentru serviciile prestate de aceste societăți către centrele medicale afiliate acestei administrații.

14. Cu titlu preliminar, se pune întrebarea dacă acest litigiu implică „tranzacții comerciale” în sensul articolului 2 punctul 1 din Directiva 2011/7, definite ca fiind „tranzacții între întreprinderi sau între întreprinderi și autorități publice care conduc la furnizarea de bunuri sau prestarea de servicii contra cost” și, prin urmare, dacă această situație se încadrează în domeniul de aplicare material al acestei directive. În conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din directivă, aceasta se aplică „tuturor plăților efectuate ca remunerații pentru tranzacții comerciale”.

15. S-ar putea emite îndoieli în această privință pentru motivul că creanțele în cauză rezultă din relațiile contractuale existente nu între administrația regională și BFF, ci între această administrație și societățile de la care BFF a achiziționat aceste creanțe.

16. În această privință, observăm că creanțele în cauză se referă la remunerații care nu au fost plătite de o autoritate publică în schimbul furnizării de bunuri și prestării de servicii de către întreprinderi (și anume cele 21 de societăți cedente). Aceste creanțe rezultă deci din „tranzacții comerciale” în sensul articolului 2 punctul 1 din Directiva 2011/7, iar BFF le-a dobândit cu toate drepturile care decurg din acestea. Prin urmare, situația din litigiul principal se înscrie în continuarea tranzacțiilor comerciale inițiale. Urmând această logică, cesiunea unor creanțe de către creditorii inițiali către firma de colectare a creanțelor nu are nicio influență asupra aplicabilității *ratione materiae* a acestei directive la situația în discuție.

17. Această interpretare este confirmată de Hotărârea IOS Finance⁹ și de Hotărârea RL¹⁰, care definesc domeniul de aplicare material al Directivei 2011/7 într-un mod larg, permițând ca aceasta să se aplice tuturor plăților efectuate ca remunerație pentru tranzacții comerciale.

⁹ La originea cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea IOS Finance s-a aflat de asemenea o cerere de recuperare a mai multor creanțe în mod grupat de către o firmă de colectare a creanțelor, căreia aceste creanțe îi fuseseră cesionate de mai multe societăți. Chiar dacă este adevărat că, în hotărârea sa, Curtea nu a abordat problema aplicabilității *ratione materiae* a Directivei 2011/7, faptul că a răspuns la întrebările preliminare privind interpretarea dispozițiilor acestei directive presupune că a considerat că respectiva cauză se încadra în domeniul de aplicare material al acestei directive.

¹⁰ Hotărârea RL (punctele 22 și 23, precum și jurisprudența citată).

18. În consecință, considerăm că relația dintre administrația în cauză și BFF se încadrează în domeniul de aplicare material al Directivei 2011/7.

Cu privire la prima întrebare preliminară

19. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 din Directiva 2011/7 trebuie interpretat în sensul că suma fixă minimă de 40 de euro menită să compenseze creditorul pentru cheltuielile de recuperare este datorată pentru fiecare factură neplătită identificată în mod corespunzător în cerere sau pentru fiecare cerere administrativă sau judiciară, indiferent de numărul de facturi pentru care se solicită plata¹¹.

20. Administrația regională susține că articolul 6 din această directivă trebuie interpretat în sensul că suma fixă de 40 de euro este datorată pentru fiecare cerere, indiferent de numărul de facturi pentru care se solicită plata. De asemenea, guvernul spaniol susține că această sumă fixă nu este legată de facturi, ci de cheltuielile legate de recuperarea sumelor datorate. La rândul său, Comisia consideră că această sumă fixă este datorată pentru fiecare factură (sau tranzacție comercială) neplătită în termenul stabilit.

21. Cu titlu preliminar, amintim că prin articolul 6 din Directiva 2011/7 se urmărește să se asigure o compensație minimă pentru cheltuielile de recuperare suportate de creditor atunci când dobânzile pentru efectuarea cu întârziere a plăților devin exigibile în temeiul acestei directive, fie în temeiul articolului 3 (tranzacții comerciale între întreprinderi), fie în temeiul articolului 4 (tranzacții comerciale între întreprinderi și autorități publice) din directiva menționată. De altfel, rezultă din decizia de trimitere că articolul 6 menționat a fost transpus în dreptul spaniol prin articolul 8 din Legea nr. 3/2004, care a preluat suma de 40 de euro prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din aceeași directivă¹².

22. În ceea ce privește interpretarea acestor dispoziții, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție¹³.

23. În primul rând, în ceea ce privește formularea articolului 6 din Directiva 2011/7, trebuie remarcat faptul că alineatul (1) al acestui articol face referire la dreptul creditorului de a obține de la debitor o sumă fixă de 40 de euro, în calitate de despăgubire minimă. Alineatul (2) al articolului menționat impune statelor membre să se asigure, pe de o parte, că această sumă fixă este exigibilă în mod automat, fără a fi necesară o notificare¹⁴, și, pe de altă parte, că aceasta reprezintă o despăgubire pentru cheltuielile de recuperare ale creditorului. Alineatul (3) al aceluiași articol prevede, printre altele, că, în plus față de suma fixă de 40 de euro, creditorul este

¹¹ În ipoteza în care este reținută prima interpretare, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă plata a 40 de euro pentru fiecare factură este condiționată de individualizarea prealabilă a acestor facturi de către creditor în fiecare dintre cererile sale, indiferent dacă acestea sunt introduse pe cale administrativă ori pe calea contenciosului administrativ, sau dacă o cerere comună și generică este suficientă pentru a solicita ulterior acești 40 de euro pentru fiecare factură.

¹² Întrucât este vorba despre o armonizare minimă, statele membre au în continuare libertatea de a prevedea sume fixe superioare sumei de 40 de euro pentru compensarea cheltuielilor de recuperare și, prin urmare, mai favorabile creditorului [a se vedea considerentul (21) al Directivei 2011/7].

¹³ A se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Italia (punctul 39 și jurisprudența citată).

¹⁴ Astfel, în conformitate cu considerentul (16) al Directivei 2011/7, „[aceasta] nu ar trebui să creeze pentru creditori obligația de a percepe dobândă pentru efectuarea cu întârziere a plăților. În cazul întârzierii în efectuarea plăților, prezenta directivă ar trebui să permită unui creditor să perceapă dobânzi pentru efectuarea cu întârziere a plăților fără a fi necesară o notificare prealabilă referitoare la neindeplinirea obligațiilor contractuale sau o altă notificare similară care să reamintească debitorului obligația sa de a efectua plata”.

îndreptătit să solicite o despăgubire rezonabilă de la debitor pentru orice cheltuieli de recuperare care depășesc suma fixă respectivă, angajate din cauza efectuării cu întârziere a plăților de către debitor, precum cheltuielile suportate, printre altele, în vederea angajării unui avocat sau a unei firme de colectare a debitelor¹⁵.

24. În această privință, reiese dintr-o lectură coroborată a considerentelor (19) și (20) ale Directivei 2011/7, care urmăresc în esență să motiveze conținutul articolului 6 din această directivă, că suma fixă menționată la articolul 6 alineatul (1) din această directivă nu reprezintă decât o parte din „despăgubirea echitabilă a creditorilor pentru cheltuielile de recuperare în cazul efectuării cu întârziere a plăților, [menită] să descuraj[eze] efectuarea cu întârziere a plăților”. Astfel, după cum indică a doua teză a considerentului (19) al aceleiași directive, suma fixă minimă stabilită de legiuitorul Uniunii corespunde „recuper[ării] costurilor administrative și compens[ării] costurilor interne suportate din cauza efectuării cu întârziere a plăților”.

25. În această privință, Curtea a precizat că împrejurarea că, potrivit considerentului (19), Directiva 2011/7 ar trebui să stabilească o sumă fixă minimă pentru recuperarea costurilor administrative și compensarea costurilor interne suportate din cauza efectuării cu întârziere a plăților nu exclude posibilitatea ca o despăgubire rezonabilă pentru aceste costuri să fie acordată creditorului în măsura în care această sumă fixă minimă este insuficientă. Astfel, conform considerentului (20) al acestei directive, pe lângă acest drept la plata sumei forfetare, creditorul ar trebui să aibă de asemenea dreptul la rambursarea „celorlalte cheltuieli de recuperare” pe care trebuie să le suporte din cauza efectuării cu întârziere a plăților. Tocmai aceste „[a]lte cheltuieli de recuperare” suplimentare sunt cele la care face referire articolul 6 alineatul (3) din directiva menționată. Curtea a stabilit că, prin expresia „care depășesc suma [...] respectivă”, legiuitorul Uniunii a intenționat să sublinieze că pot face astfel obiectul unei despăgubiri rezonabile cheltuielile de recuperare, oricare ar fi acestea, care depășesc suma de 40 de euro¹⁶, aceste cheltuieli neavând o altă natură decât cea a cheltuielilor prevăzute la alineatul (1) al acestui articol¹⁷.

26. Având în vedere ceea ce precedă și în măsura în care suma fixă de 40 de euro este exigibilă „fără a fi necesară o notificare” a debitorului și că prin ea se urmărește să se recupereze „costuril[e] administrative și compensarea costurilor interne suportate din cauza efectuării cu întârziere a plăților”, considerăm că este evident că exigibilitatea acestei sume depinde de existența unei cereri administrative sau judiciare.

27. Cu toate acestea, faptul că suma fixă presupune o astfel de cerere nu poate fi interpretat, astfel cum face în esență guvernul spaniol, ca reprezentând o sumă exigibilă pentru fiecare debitor, mai degrabă decât pentru fiecare factură, astfel încât suma fixă de 40 de euro să poată fi cumulată în cazul în care recuperarea este solicitată de manieră grupată de la o singură autoritate publică.

28. Într-adevăr, conform unei interpretări literale, o cerere (administrativă sau judiciară) care vizează compensarea creditorului pentru cheltuielile de recuperare pe care le-a suportat presupune, în conformitate cu articolul 6 alineatele (1) și (3) din Directiva 2011/7, o „efectuare cu întârziere a plăților”. Astfel, „efectuarea cu întârziere a plăților” constituie motivul pentru calculul cheltuielilor pentru care creditorul trebuie să fie compensat. Or, această întârziere privește tranzacții comerciale avute în vedere în mod individual. Asemenea tranzacții sunt în mod

¹⁵ A se vedea Hotărârea Česká pojišťovna (punctele 18, 20 și 21).

¹⁶ A se vedea Hotărârea Česká pojišťovna (punctul 22).

¹⁷ A se vedea Hotărârea Česká pojišťovna (punctele 22 și 23).

necesar dovedite prin emiterea unei facturi (sau a unei cereri de plată echivalente)¹⁸. Prin urmare, după cum se amintește în considerentul (18) al acestei directive, „[f]acturile reprezintă temeiul cererilor de plată” și tocmai primirea facturii este cea care permite stabilirea termenelor de plată¹⁹.

29. Rezultă că articolul 6 din Directiva 2011/7 este redactat în termeni care implică faptul că fiecare compensație pentru cheltuielile de recuperare este în mod necesar legată de fiecare tranzacție comercială și, prin urmare, de fiecare factură.

30. În al doilea rând, această interpretare este susținută de contextul în care se înscrie articolul 6 din această directivă. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 21 din prezentele concluzii, dreptul de a obține plata unei sume fixe depinde de existența unor dobânzi de întârziere exigibile în temeiul articolelor 3 și 4 din directiva menționată. Cu alte cuvinte, creditorul poate solicita dobânzi de întârziere din cauza neplății intervenite în cadrul unei anumite tranzacții, astfel încât fiecare tranzacție (astfel cum este dovedită prin existența unei facturi) dă dreptul la o compensație fixă de 40 de euro.

31. În al treilea rând, considerăm că interpretările literală și contextuală ale articolului 6 din Directiva 2011/7 sunt susținute de obiectivele urmărite de această directivă, precum și de dispoziția în discuție.

32. Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește obiectivul general al Directivei 2011/7, aceasta din urmă, după cum reiese din jurisprudența Curții, urmărește combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale, această întârziere constituind, potrivit considerentului (12) al acestei directive, o încălcare a contractului care a devenit atractivă din punct de vedere financiar pentru debitori, în special din cauza dobânzilor mici sau inexistente aplicate pentru întârzierea în efectuarea plăților²⁰. Rezultă că directiva menționată are ca obiectiv protecția eficientă a creditorului împotriva întârzierilor în efectuarea plăților²¹. O asemenea protecție presupune să se ofere creditorului menționat o despăgubire cât mai completă posibil pentru cheltuielile de recuperare pe care le-a suportat, astfel încât să se descurajeze asemenea întârzieri în efectuarea plăților²². Or, în ceea ce privește situația de fapt din litigiul principal, o interpretare a articolului 6 din aceeași directivă în sensul că suma fixă de 40 de euro se raportează la cerere și, prin urmare, nu s-ar aplica decât o singură dată ar putea fi considerată contrară acestui obiectiv.

33. Pe de altă parte, rezultă în mod clar din considerentul (19) al Directivei 2011/7 că obiectivul articolului 6 din aceasta este de a prevedea „despăgubirea echitabilă a creditorilor pentru cheltuielile de recuperare în cazul efectuării cu întârziere a plăților, *astfel încât să fie descurajată efectuarea cu întârziere a plăților*”²³. După cum susține Comisia și după cum atestă sumele solicitate în cadrul litigiului principal, cheltuielile suportate pentru recuperarea creanțelor neplătite pot reprezenta o parte considerabilă din lichiditățile unui operator economic, în special în cazul unui IMM. Prin urmare, faptul de a asocia această compensație fiecărei facturi revendicate, iar nu unei creanțe în ansamblul ei crește, fără îndoială, valoarea creanței pe care creditorul o poate recupera, descurajând astfel întârzierea în efectuarea plăților și urmărind obiectivul general al acestei directive, menționat la punctul 32 din prezentele concluzii.

¹⁸ A se vedea în acest sens articolul 2 punctele 4 și 8 din Directiva 2011/7.

¹⁹ A se vedea în această privință punctul 40 din prezentele concluzii.

²⁰ A se vedea Hotărârea Česká pojišťovna (punctul 25) și Hotărârea IOS Finance (punctul 24).

²¹ A se vedea Hotărârea Česká pojišťovna (punctul 26) și Hotărârea Nemeč (punctul 50).

²² A se vedea Hotărârea Česká pojišťovna (punctul 26).

²³ Sublinierea noastră.

34. În ultimul rând, adăugăm că interpretarea menționată este, de asemenea, conformă cu geneza articolului 6 din Directiva 2011/7. Astfel, în expunerea de motive a propunerii de directivă a Comisiei se preciza că această dispoziție urmărește un dublu obiectiv, și anume, pe de o parte, obținerea de către creditor a rambursării costurilor administrative interne suportate ca urmare a efectuării cu întârziere a plății și, pe de altă parte, ca această măsură să aibă un efect disuasiv asupra debitorilor²⁴.

35. Având în vedere ceea ce precedă, propunem să se răspundă la prima întrebare preliminară că articolul 6 din Directiva 2011/7 trebuie interpretat în sensul că dreptul la o compensație (minimă) de 40 de euro (sau echivalentă) pentru cheltuielile de recuperare se aplică pentru fiecare factură (sau tranzacție comercială) pentru care se percepe dobânzi de întârziere.

Cu privire la cea de a doua întrebare preliminară

36. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 4 din Directiva 2011/7, citit în lumina considerentului (23) al acesteia, se opune unei reglementări naționale care prevede, în cazul tranzacțiilor dintre întreprinderi și autorități publice, un termen de plată cu o durată maximă de 60 de zile în toate împrejurările și pentru toate contractele, împărțit într-un termen inițial de 30 de zile pentru procedura de recepție sau de verificare a conformității bunurilor livrate sau a serviciilor prestate cu contractul și un termen suplimentar de 30 de zile pentru plata efectivă a prețului convenit.

37. Administrația regională și guvernul spaniol susțin în esență că articolul 4 din Directiva 2011/7 nu se opune unei astfel de reglementări. Comisia este de acord cu această poziție, cu condiția ca, pe de o parte, aplicarea termenului suplimentar să fie condiționată de existența unei proceduri specifice de recepție sau de verificare a conformității bunurilor livrate sau a serviciilor prestate cu contractul (denumită în continuare „procedura de recepție”) și, pe de altă parte, ca ea să nu aibă ca efect eludarea obligației generale de plată în termen de 30 de zile.

38. Cu titlu preliminar, trebuie arătat mai întâi că, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2011/7, statele membre se asigură că, în tranzacțiile comerciale în care debitorul este o autoritate publică, creditorul care și-a îndeplinit obligațiile și care nu a primit suma datorată la scadență este îndreptățit să perceapă dobândă legală pentru efectuarea cu întârziere a plăților, fără a fi necesară o notificare, cu excepția cazului în care debitorul nu este responsabil de întârziere²⁵. În continuare, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) litera (a) din această directivă, statele membre garantează că, în cadrul aceluiași tranzacții, termenul de plată nu depășește 30 de zile calendaristice (denumit în continuare „termenul general”) de la momentul

²⁴ A se vedea articolul 4 din Propunerea Comisiei de reformare a Directivei 2000/35 [COM(2009) 126 final]. Astfel, principiul de a prevedea o sumă fixă destinată compensării cheltuielilor de recuperare a sumelor neplătite era prevăzut la articolul 4 (intitulat „Compensația pentru costurile de recuperare”) din propunerea inițială a Comisiei, însă cu o obligație mai strictă. În special, în conformitate cu această dispoziție inițială, suma fixă de 40 de euro viza numai datoriile mai mici de 1 000 de euro. În schimb, articolul 4 din propunerea Comisiei prevedea o sumă fixă de 70 de euro pentru datoriile cuprinse între 1 000 și 10 000 de euro și, în sfârșit, o sumă corespunzătoare la 1 % din suma pentru care sunt exigibile dobânzi pentru întârziere în efectuarea plăților pentru datoriile egale sau mai mari de 10 000 de euro. Parlamentul European și-a exprimat dorința de a atenua severitatea dispoziției inițiale menționate anterior, propunând un amendament care, în esență, consta în stabilirea sumei fixe pentru recuperarea cheltuielilor de recuperare defalcate pe debitor, mai degrabă decât pe factură, însă ulterior a retras acest amendament (a se vedea amendamentul 29 din raportul privind propunerea Comisiei din 4 mai 2010), punându-se în esență de acord cu Consiliul Uniunii Europene cu privire la faptul ca aceste cheltuieli să fie plătite pentru fiecare factură.

²⁵ A se vedea Hotărârea IOS Finance (punctul 27).

aparitiei împrejurărilor de fapt enumerate la punctele (i)-(iv). În sfârșit, articolul 4 alineatul (4) din directiva menționată acordă statelor membre opțiunea de a prelungi acest termen până la maximum 60 de zile calendaristice pentru autoritățile și entitățile publice menționate²⁶.

39. Pe de o parte, în ceea ce privește formularea articolului 4 alineatul (3) din Directiva 2011/7, amintim că Curtea a considerat că această dispoziție impune statelor membre o obligație precisă, care vizează respectarea efectivă de către autoritățile publice ale acestora a termenelor de plată a dobânzilor legale pe care ea le prevede²⁷.

40. Mai exact, punctele (i)-(iv) din această dispoziție stabilesc un termen de plată care nu depășește 30 de zile calendaristice, care se calculează începând cu trei date diferite, în funcție de împrejurările de fapt în cauză, și anume:

- data primirii de către debitor a facturii (sau a unei cereri echivalente de plată, denumite în continuare, împreună, „factura”) [punctul (i)];
- data primirii bunurilor sau serviciilor, dacă data primirii facturii nu este certă [punctul (ii)] sau dacă debitorul primește factura anterior primirii bunurilor sau serviciilor [punctul (iii)], ori
- data recepției sau a verificării, dacă prin lege sau prin contract este prevăzută o procedură de recepție și dacă debitorul primește factura anterior sau la data în care are loc această recepție sau verificare [punctul (iv)].

41. Pe de altă parte, în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Directiva 2011/7, legiuitorul Uniunii a permis statelor membre să prelungească termenele menționate anterior, la alineatul (3) litera (a) din acest articol, până la un termen maxim de 60 de zile, în două ipoteze, și anume în cazul autorităților publice care realizează activități economice de natură industrială sau comercială, ca întreprindere publică [litera (a)]²⁸, sau în cazul entităților publice care furnizează îngrijiri medicale²⁹ [litera (b)], iar aceasta prin intermediul unei proceduri care implică transmiterea către Comisie a unui raport cu privire la respectiva prelungire.

42. În speță, instanța de trimitere pare să exprime îndoieli numai cu privire la compatibilitatea dreptului național cu dispozițiile Directivei 2011/7 referitoare la procedura de recepție, în sensul articolului 4 alineatul (3) litera (a) punctul (iv) din această directivă. Astfel, împrejurarea că litigiul principal se referă la servicii furnizate unor centre medicale este lipsită de relevanță, în scopul prezentei analize, în măsura în care instanța de trimitere nu indică faptul că această împrejurare este susceptibilă, prin ea însăși, să determine aplicarea termenului maxim prevăzut la articolul 4 alineatul (4) litera (b) din directiva menționată. Prin urmare, este necesar să se analizeze numai dispozițiile referitoare la procedura de recepție, în sensul articolului 4 alineatul (3) litera (a) punctul (iv) din aceeași directivă.

43. În această privință, *primo*, trebuie amintit, pe de o parte, că, în temeiul acestei dispoziții, termenul de plată începe să curgă de la data recepției numai în cazul în care o astfel de procedură de recepție este prevăzută prin lege sau prin contract. Pe de altă parte, articolul 4 alineatul (5) din

²⁶ A se vedea Hotărârea Comisia/Italia (punctul 38).

²⁷ Hotărârea Comisia/Italia (punctele 40, 43 și 53). În această hotărâre, Curtea a considerat în esență că un termen mediu de plată pentru autoritățile publice de 50 de zile pentru întreg anul 2016 constituia o depășire continuă și sistematică a termenelor de plată prevăzute la articolul 4 din Directiva 2011/7 și o încălcare a acestui articol (a se vedea punctele 16, 22, 57, 59, 62 și 66 din această hotărâre).

²⁸ A se vedea în această privință considerentul (24) al Directivei 2011/7.

²⁹ A se vedea în această privință considerentul (25) al Directivei 2011/7.

Directiva 2011/7 precizează, în legătură cu această primă dispoziție, că statele membre se asigură că durata maximă a procedurii de recepție nu depășește 30 de zile calendaristice de la data de recepție a mărfurilor sau serviciilor, „cu excepția unor alte dispoziții exprese incluse în contract și în toate documentele licitației și cu condiția să nu fie vădit inechitabil față de creditor, în înțelesul articolului 7”. Astfel, considerentul (26) al acestei directive enunță că „durata maximă a unei [proceduri de recepție] nu depășește, ca regulă generală, 30 de zile calendaristice[, cu excepția] contractelor deosebit de complexe, atunci când acest lucru este prevăzut în mod expres în contract și în orice documente de licitație și cu condiția ca acest lucru să nu fie vădit inechitabil pentru creditor”.

44. Rezultă din lectura coroborată a articolului 4 alineatul (3) litera (a) punctul (iv) și a articolului 4 alineatul (5) din Directiva 2011/7 că termenul de plată în contextul unei proceduri de recepție poate fi alcătuit dintr-un termen inițial maxim de 30 de zile pentru procedura de recepție, urmat de un termen suplimentar maxim de 30 de zile pentru plata efectivă a prețului convenit. Astfel, chiar dacă, din formularea acestor dispoziții, nu reiese în mod expres că termenul de plată urmează termenului de verificare, logica economică, contractuală și bugetară presupune, ca regulă generală, ca plata să nu fie efectuată decât după ce bunurile sau serviciile furnizate au fost recepționate.

45. *Secundo*, trebuie constatat că această prelungire a termenului general de 30 de zile în temeiul articolului 4 alineatul (3) litera (a) punctul (iv) și a articolului 4 alineatul (5) din Directiva 2011/7 nu este automată și nu poate fi stabilită de manieră generală. Astfel, recurgerea la termenul maxim este posibilă numai atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la aceste dispoziții, și anume atunci când o procedură de recepție este prevăzută prin lege sau prin contract.

46. Într-adevăr, în acest sens, articolul 4 alineatul (6) din această directivă prevede că statele membre se asigură că termenul de plată stabilit în contract nu depășește termenele de 30 de zile stabilite la alineatul (3), „cu excepția cazului în care acesta este stabilit expres în contract și este justificat în mod obiectiv ținând cont de natura sau caracteristicile specifice ale contractului”³⁰. În plus, chiar și într-o asemenea ipoteză, termenul „nu ar trebui să depășească [termenul maxim de] 60 de zile calendaristice”. Astfel de caracteristici care ar putea justifica în mod obiectiv o asemenea prelungire a termenului din cauza unei proceduri de recepție ar putea fi împrejurarea că executarea unui contract este deosebit de complexă din punct de vedere tehnic.

47. Rezultă deci din lectura coroborată a articolului 4 alineatele (3), (5) și (6) din Directiva 2011/7 că prelungirea termenului general până la termenul maxim de 60 de zile este excepțională. Astfel, după cum a arătat Curtea, reunită în Marea Cameră, articolul 4 din această directivă prevede în mod expres că „statele membre se asigură că termenul de plată nu depășește 30 de zile sau, în anumite ipoteze, maximum 60 de zile”³¹.

48. *Tertio*, această interpretare este susținută de obiectivele urmărite de directiva menționată³². În această privință, Curtea a statuat deja că reiese din coroborarea considerentelor (3), (9) și (23) ale Directivei 2011/7 că autoritățile publice, care efectuează un număr apreciabil de plăți întreprinderilor, beneficiază de fluxuri de venituri mai sigure, previzibile și continue decât întreprinderile private, pot obține finanțări în condiții mai interesante decât acestea și sunt mai puțin dependente de relații comerciale stabile pentru realizarea obiectivelor lor decât întreprinderile. Or, în ceea ce privește întreprinderile menționate, întârzierile în efectuarea

³⁰ Sublinierea noastră.

³¹ Hotărârea Comisia/Italia (punctul 44). Sublinierea noastră.

³² A se vedea punctul 1 din prezentele concluzii.

plăților de către aceste autorități determină costuri nejustificate pentru ele, agravându-le constrângerile în materie de lichiditate și făcând mai complexă gestiunea lor financiară. Aceste întârzieri în efectuarea plăților aduc de asemenea prejudicii competitivității și rentabilității lor, din moment ce aceste întreprinderi trebuie să obțină finanțări externe din cauza efectuării cu întârziere a plăților menționate³³.

49. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat instanța de trimitere, considerentul (23) al Directivei 2011/7 confirmă că dispoziția care prevede un termen de 60 de zile nu este o dispoziție de ordin general, ci este în mod clar limitată la situațiile în care există o justificare obiectivă, fie în temeiul articolului 4 alineatul (3) litera (a) punctul (iv) din această directivă, fie în temeiul alineatului (4) al acestui articol. Într-adevăr, conform acestui considerent (23), „[t]ermenele de plată lungi și efectuarea cu întârziere a plăților de către autoritățile publice pentru bunuri și servicii generează costuri nejustificate pentru întreprinderi. Prin urmare, ar trebui să se prevadă norme specifice în ceea ce privește tranzacțiile comerciale pentru furnizarea de bunuri sau servicii de către întreprinderi către autoritățile publice, norme care să stabilească, în special, termene de plată care să nu depășească în mod normal 30 de zile calendaristice, *în afara cazului în care contractul prevede în mod expres dispoziții contrare, care trebuie să fie justificate în mod obiectiv de natura sau caracteristicile specifice ale contractului, dar care să nu depășească, în orice caz, 60 de zile calendaristice*” (sublinierea noastră).

50. Prin urmare, recurgerea de către un stat membru la opțiunea de a prevedea un termen suplimentar de 30 de zile calendaristice pentru plata sumelor datorate, în afara ipotezelor menționate la articolul 4 alineatul (4) din Directiva 2011/7³⁴, trebuie să fie stipulată în mod expres prin contract și justificată în mod obiectiv de natura sau caracteristicile specifice ale contractului.

51. Se pune, așadar, întrebarea dacă o reglementare națională care prevede un termen de plată de 60 de zile în toate împrejurările și pentru toate contractele este conformă cu articolul 4 din Directiva 2011/7.

52. În această privință, trebuie constatat că nu ține de competența Curții să se pronunțe, în cadrul unei trimiteri preliminare, cu privire la interpretarea dispozițiilor naționale și nici să stabilească dacă interpretarea pe care instanța de trimitere o dă acestora este corectă. Astfel, numai instanțele naționale sunt competente să se pronunțe cu privire la interpretarea dreptului intern³⁵. Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina să aprecieze, în lumina tuturor elementelor relevante din dreptul național, dacă dreptul național prevede de manieră suficient de motivată necesitatea recurgerii la procedura de recepție pentru a evita ca o normă generală de drept să permită eludarea obligației generale de plată în termen de 30 de zile.

53. Or, în speță, observăm că instanța de trimitere nu menționează nicio dispoziție din dreptul spaniol referitoare în mod specific la o procedură de recepție sau la un motiv specific care să justifice în mod obiectiv necesitatea unui termen de plată suplimentar de 30 de zile. Pe de altă parte, în opinia noastră, o simplă mențiune făcută într-o legislație națională la această procedură nu poate fi suficientă pentru a se îndeplini condiția prevăzută la acest articol 4 alineatul (3) litera (a) punctul (iv). Astfel, o asemenea dispoziție de drept național ar putea avea ca efect eludarea obligației generale de plată în termen de 30 de zile prevăzute de Directiva 2011/7 și ar putea aduce atingere efectului util al acestei directive.

³³ Hotărârea Comisia/Italia (punctul 46).

³⁴ A se vedea punctele 38 și 42 din prezentele concluzii.

³⁵ A se vedea în acest sens Hotărârea IOS Finance (punctul 21 și jurisprudența citată).

54. Având în vedere ceea ce precedă, propunem să se răspundă la cea de a doua întrebare preliminară că articolul 4 din Directiva 2011/7 nu se opune unei reglementări naționale care prevede, în cazul tranzacțiilor între întreprinderi și autoritățile publice, un termen de plată de o durată maximă de 60 de zile, compus dintr-o perioadă inițială de 30 de zile pentru procedura de recepție sau de verificare a conformității bunurilor livrate sau a serviciilor prestate cu contractul și un termen suplimentar de 30 de zile pentru plata efectivă a prețului convenit, cu condiția ca aplicarea acestui termen suplimentar să fie condiționată de existența unei proceduri specifice de recepție sau de verificare prevăzute în mod expres prin lege sau prin contract și cu condiția ca recurgerea la acest termen suplimentar să fie justificată în mod obiectiv de natura sau caracteristicile specifice ale contractului.

Cu privire la cea de a treia întrebare preliminară

55. Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 punctul 8 din Directiva 2011/7 trebuie interpretat în sensul că „suma datorată”, care este definită de acesta, pe de o parte, include dobânzile pentru efectuarea cu întârziere a plăților calculate pe baza cuantumului total al facturii, adică prin includerea valorii TVA-ului datorat în temeiul prestației efectuate, și, pe de altă parte, dacă în acest scop este relevant să se facă o distincție în funcție de momentul la care creditorul a plătit în prealabil această sumă la Trezoreria publică.

56. Administrația regională și guvernul spaniol susțin în esență că includerea TVA-ului în baza de calcul al dobânzilor de întârziere nu ar fi permisă decât în ipoteza în care creditorul demonstrează că a plătit această sumă la Trezoreria publică. La rândul său, Comisia consideră că TVA-ul trebuie inclus în suma utilizată ca bază de calcul pentru dobânzile de întârziere, indiferent dacă plata TVA-ului a fost anticipată, eșalonată sau amânată.

57. În această privință, observăm că articolul 2 punctul 8 din Directiva 2011/7 definește noțiunea de „sumă datorată” ca fiind „suma principală care ar fi trebuit plătită în termenul contractual sau legal de plată, *inclusiv taxele*, impunerile, prelevările sau impozitele aplicabile care sunt menționate în factură sau în cererea echivalentă de plată”³⁶. În plus, amintim că în tranzacțiile între întreprinderi și autoritățile publice, dobânzile pentru efectuarea cu întârziere a plăților prevăzute la articolul 4 din această directivă sunt exigibile atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) al acestuia, și anume atunci când creditorul și-a îndeplinit obligațiile contractuale și legale și nu a primit suma datorată la scadență, cu excepția cazului în care debitorul nu este responsabil de întârziere.

58. Rezultă de asemenea din formularea acestor dispoziții că, prin utilizarea expresiei „inclusiv taxele”, fără nicio altă precizare în această privință, „suma datorată” în sensul articolului 2 punctul 8 din Directiva 2011/7 trebuie să includă în mod necesar TVA-ul și, *a fortiori*, că legiuitorul Uniunii nu a dorit să facă o distincție în funcție de aspectul dacă creditorul a achitat, anterior sau nu, TVA-ul la Trezoreria publică. Prin urmare, analiza textului acestei dispoziții conduce la concluzia că noțiunea de „sumă datorată” include valoarea TVA-ului aplicabil, astfel cum este menționată în factură sau în cererea echivalentă de plată, indiferent dacă creditorul a efectuat anterior sau nu plata acestei sume către Trezoreria publică.

³⁶ Sublinierea noastră.

59. Această concluzie rezultă de asemenea dintr-o interpretare contextuală, întrucât nicio dispoziție din Directiva 2011/7 nu prevede excepții sau norme speciale privind calculul dobânzilor pentru efectuarea cu întârziere a plăților. Astfel, articolul 2 punctul 5 din această directivă se limitează să definească „dobânda pentru întârziere în efectuarea plăților” ca fiind „dobândă legală pentru întârzierea în efectuarea plăților sau dobândă la o rată stabilită de comun acord între întreprinderi, în conformitate cu articolul 7”, fără nicio referire la TVA. Concluzionăm de aici că dobânzile de întârziere se calculează independent de modalitățile de plată a TVA-ului sau de momentul achitării acestuia.

60. Considerăm însă că este util să precizăm că, deși dobânzile de întârziere trebuie calculate pe baza valorii totale a facturii, inclusiv TVA-ul, dobânzile de întârziere propriu-zise nu sunt supuse TVA-ului. Cu alte cuvinte, ele nu fac parte din baza de impozitare a TVA-ului, întrucât nu reprezintă contravaloarea bunurilor sau serviciilor furnizate, ci joacă un rol pur compensatoriu.

61. În această privință și cu titlu suplimentar, amintim că articolul 63 din Directiva 2006/112/CE³⁷ prevede, printre altele, că taxa devine exigibilă atunci când sunt livrate bunurile sau sunt prestate serviciile. Cu toate acestea, articolul 66 din această directivă permite statelor membre să deroge de la regula generală de la articolul 63, amânând momentul la care TVA-ul devine exigibil, de exemplu până la momentul la care clientul efectuează plata. Într-o asemenea ipoteză, rezultă că creditorul nu trebuie să plătească TVA-ul la Trezoreria publică, întrucât TVA-ul nu este „datorat”, acesta nefiind achitat de către debitor. Într-un astfel de caz, dobânzile de întârziere nu trebuie să acopere valoarea TVA-ului, întrucât nu există „taxe” datorate, în sensul articolului 2 punctul 8 din Directiva 2011/7.

62. Având în vedere ceea ce precedă, propunem să se răspundă la cea de a treia întrebare preliminară că articolul 2 punctul 8 din Directiva 2011/7 trebuie interpretat în sensul că „suma datorată” include dobânzile de întârziere calculate pe baza cuantumului total al facturii, inclusiv TVA-ul, iar aceasta independent de aspectul dacă creditorul a plătit în prealabil această taxă la Trezoreria publică.

Concluzie

63. Având în vedere cele ce precedă, propunem Curții să răspundă după cum urmează la întrebările preliminare adresate de Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid (Tribunalul de Contencios Administrativ nr. 2 din Valladolid, Spania):

- 1) Articolul 6 din Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale trebuie interpretat în sensul că dreptul la o compensație (minimă) de 40 de euro (sau echivalentă) pentru cheltuielile de recuperare se aplică pentru fiecare factură (sau tranzacție comercială) pentru care se percep dobânzi de întârziere.
- 2) Articolul 4 din Directiva 2011/7 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede, în cazul tranzacțiilor între întreprinderi și autoritățile publice, un termen de plată de o durată maximă de 60 de zile, compus dintr-o perioadă inițială de 30 de zile pentru procedura de recepție sau de verificare a conformității bunurilor livrate sau a serviciilor prestate cu contractul și un termen suplimentar de 30 de zile pentru plata efectivă a

³⁷ Directiva Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

prețului convenit, cu condiția ca aplicarea acestui termen suplimentar să fie condiționată de existența unei proceduri specifice de recepție sau de verificare prevăzute în mod expres prin lege sau prin contract și cu condiția ca recurgerea la acest termen suplimentar să fie justificată în mod obiectiv de natura sau caracteristicile specifice ale contractului.

- 3) Articolul 2 punctul 8 din Directiva 2011/7 trebuie interpretat în sensul că „suma datorată” include dobânzile de întârziere calculate pe baza cuantumului total al facturii, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, iar aceasta independent de aspectul dacă creditorul a plătit în prealabil această taxă la Trezoreria publică.